

ДЕЙВИД ЪРВИНГ

ВОЙНАТА НА ХИТЛЕР

ТОМ II

егелваїс

Плевен, 2023

СЪДЪРЖАНИЕ

Пета част

КРЪСТОНОСНИЯТ ПОХОД СРЕЩУ РУСИЯ

1. Крадецът на държави	11
2. Киев	27
3. Студена жътва	47
4. Изпитание на издръжливостта	66
5. Хитлер поема командването	80
6. Думата на Хитлер е закон	94
7. „Блау“	113
8. Черна точка за Халдер	125
9. Африка и Сталинград	139

Шеста част

ТОТАЛНАТА ВОЙНА

1. Трагедия и травма	157
2. Отстъпление	172
3. Гробна тишина	187
4. Като удавник за сламка	201
5. Малка корекция на фронтовата линия	218
6. „Ос“	235
7. Сондажи към Сталин	253
8. „И така ще бъде, майн Фюрер“	268
9. Неприятности от провидението	284
10. Най-мразените	300

Седма част
ЗАГОВОРЪТ

1. Човекът с жълто кожено куфарче.....	319
2. „Познахте ли гласа ми?“.....	338
3. Този, който язди тигър.....	358
4. Ромел получава право на избор.....	377
5. На крачка от пропастта.....	395

Осма част
ENDKAMPF

1. Големият залог.....	419
2. В очакване на телеграмата.....	434
3. Хитлер слиза под земята.....	453
4. „Затъмнение“.....	470
Бележки.....	502

Съкращения

СС – Охранителен отряд (SS – Schutzstaffel)

СА – Щурмови отряд (SA – Sturmabteilung)

СД – Служба за сигурност (SD – Sicherheitsdienst)

НСДАП – Националсоциалистическа германска работническа партия (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)

РСХА – Главно управление за имперска сигурност (RSHA – Reichsicherheitsamt)

ОКВ – Главно командване на Вермахта (OKW – Oberkommando der Wehrmacht)

ОКХ – Главното командване на сухопътните войски (OKH – Oberkommando des Heeres)

ОКЛ – Главното командване на „Луфтвафе“ (OKL – Oberkommando der Luftwaffe)

ФА – Разузнавателна служба (FA – Forschungsamt)

ДАФ – Германски трудов фронт (DAF – Deutsche Arbeitsfront)

КВВС – Кралски военновъздушни сили (RAF – Royal Air Force)

ПЕТА ЧАСТ
КРЪСТОНОСНИЯТ ПОХОД
СРЕЩУ РУСИЯ

*Риенци: Кардинале,
на въпроса мой отговорете!
Винаги ли да се уповавам
на Светата църква?*

*Раймондо: От поглед целта не изпускай,
следвай я със всички средства,
ако я постигнеш безопасно,
ще си благословен!*

Операта „Риенци“
от Рихард Вагнер

Крадецът на държави

АДОЛФ ХИТЛЕР е на 52 години, когато се заема да завладее империята на Йосиф Сталин. В страховитото, непрекъснато настъпление неговите легиони от войските на Вермахта и Вафен-СС напредват през пустите, брулени от вятъра равнини, през горещите жълти слънчозледови полета на Украйна, през блатата край Илменското езеро, голите степи, скалистите пустини и негостоприемната тундра, жу жаща от безброй комари, докато накрая изтощеният германски поход не достига до Кавказките планини.

В рамките на няколко дни бронираниите клинове на фелдмаршал Лееб достигат Двинск (Даугавпилс). Танковете на фелдмаршал Бок обграждат в чувал района от Белосток до Минск и пленяват 350 000 съветски войници. В рамките на един месец Смоленск е в германски ръце, а Рундщет е пред портите на Киев. С напредването си германците откриват все още натоварени руски влакове със зърно и суровини, предназначени за Германия.

И все пак се появяват и тревожни предзнаменования. Сталин е обявил „Отечествена война“, а това е лозунг с опасен магнетизъм. Освен това неговите танкове и самолети са значително по-многобройни, отколкото е било съобщено на Хитлер. Най-притеснителна от всичко е ужасяващата упоритост на съветския войник. Той е жертвоготовен, смел и упорит. Веднъж Фридрих Велики е казал: „Трябва да застреляш всеки руснак два пъти и после да го обърнеш, за да се увериш, че е мъртъв“. На 16 юли 1941 г. началник-щабът Халдер пише: „Руснаците хвърлят хората си напред в контраатаки без ни най-малка артилерийска подкрепа, цели дванайсет вълни една след друга; често това са зелени новобранци, които, току-що получили оръжие в ръцете си, се хвърлят срещу картечници, водени от страха си от комисарите

и командирите им. Численото превъзходство винаги е било силната страна на Русия и сега руското командване ни принуждава да ги убиваме, защото то не иска да ги щадя“.

По-съществена пречка за инвазията е естеството на руския терен. Хитлер не се страхува от разстоянията, тъй като за разлика от Наполеон разполага с двигатели с вътрешно горене и самолети. През следващите месеци обаче той ще научи, че конете имат определени предимства пред моторизирания транспорт. Както ген. Гудериан ще напише в последния ден на октомври 1941 г.: „Може да се каже, че вече не се бием срещу руснаците, а срещу времето и некултивираната и необработена земя; а това наистина е много тежка битка, която струва скъпо и като хора, и като време“.

Цялата кампания е авантюра. Хитлер атакува Русия само с 10 – 15 дивизии в резерв. Всеки ден носи нови изненади. Когато Рибентроп го посещава на 27 юни, Хитлер възкликва, че се чувства като конник, който, след като неволно е пресякъл замръзналото Боденско езеро, е умрял от ужас, когато е научил какво е направил: „Ако имах и най-малката представа за това гигантско струпване на Червената армия, никога нямаше да взема решението за нападение“. Но няма връщане назад. Известно е, че още на следващия ден Йосиф Сталин диктува секретен меморандум, в който препоръчва незабавно да се свържат със заминаващия германски посланик, да поискат мир и да предложат на Хитлер нов „Брест-Литовск“, с който официално да признаят претенциите на Германия към балтийските държави и Украйна.

Украинците посрещат топло нахлуващите войски на Хитлер, което става ясно от лично писмо на Гудериан на 29 юни: „Днес в тукашните православни църкви се отслужва благодарствен молебен, тъй като ни смятат за освободители. Надявам се, че няма да останат подведени“. Два дни по-късно той добавя: „Първите руски села – досега бяхме в Полша – правят доста печално впечатление. Жителите им, белоруси, са дружелюбни и не са особено загрижени за бъдещето на Съветския съюз. Но има и такива, които не мислят така, особено сред войниците, и те се бият упорито и храбро“.

„ВЪЛЧАТА БЪРЛОГА“ НА Хитлер се намира близо до Растенбург в Източна Прусия. Комплексът от гървени бараки и едноетажни бетонни блокауси, покрити с камуфлажна мрежа, окачена по върхове-

те на гърветата, не се вижда от въздуха. На няколкостотин метра по-нататък, от другата страна на пътя, в подобен лагер се е настанил оперативният щаб на Йодл. Когато Хитлер предрича, че „целият този щаб един ден ще се превърне в исторически паметник, защото тук основахме Новия световен ред“, Йодл отвръща сухо, че той би бил по-подходящ като гарнизонна казарма за защита на Растенбург. Всъщност лагерът е изграден на едно от най-блатистите места в Мазурия. „Със сигурност някоя гържавна служба е установила, че тук земята е най-евтина“ – въздъхва Хитлер. Щабният стенограф на Йодл се оплаква в лично писмо от 27 юни: „Измъчват ни най-ужасните комари. Трудно бихме могли да изберем по-неподходящо място от това – широколистна гора с блата, песъчлива почва и застояли езера, идеални условия за тези отвратителни гадини“.

Секретарката Криста Шрьодер описва мястото през своите очи:

„Блокхаусите са разпръснати в гората, групирани според работата, която вършим. Нашият спален бункер, голям колкото железопътно купе, е много удобен на външен вид, облицован с красиво светло гърво... Шумът от климатика ни пречи и ние го изключваме през нощта. В резултат на това спим по-добре, но на следващия ден крайниците ни са оттекли.

Въпреки всичко това тук е красиво, с изключение на ужасяващата напаст от комари. Мъжете са по-добре защитени благодарение на високите си кожени ботуши и дебелите си униформи; единственото им уязвимо място е шията. Някои от тях ходят по цял ден с мрежи против комари. Там, където се появят комари, започва изтребването им. През първите няколко дни това доведе до проблеми с юрисдикцията, тъй като шефът [Хитлер] каза, че това е задължение само на „Луфтвафе“. Говори се, че в края на юни на мястото на малките комари идват други, много по-неприятни. Бог да ни е на помощ!

На закрито е даже прекалено хладно... Гората пази от жегата: не забелязваш колко, докато не излезеш на открито, където жегата те смазва.

Малко след десет сутринта двете [Герда Дарановски и аз] отиваме в бункера, който служи за столова – дълго варосано помещение, което наполовина е под земята, така че малките покрити с мрежа прозорци са много нависоко. Маса за двайсет души заема цялата дължина на помещението; тук шефът обядва и вечеря заедно с генералите си, офицерите от Генералния щаб, адютантите и лекарите.

На закуска и следобедно кафе ние, двете момичета, също сме там. Шефът седи с лице към картите на Русия, окачени на отсрещната стена.

Той откровено излага опасенията си, като отново и отново подчертава огромната опасност, която болшевизмът представлява за Европа, и казва, че ако беше изчакал само още една година, вероятно щеше да е твърде късно...

Всяка сутрин чакаме в тази столова №1, докато шефът пристигне за закуска от стаята с картите, където междувреме е бил информиран за ситуацията на фронта. Между другото, неговата закуска представлява само чаша мляко и една настъргана ябълка – скромно и непретенциозно.

След това в 13:00 ч. отиваме в залата с картите на съвещанието за общата ситуация... Обявяват се статистическите данни за унищожените вражески самолети и танкове – изглежда, че руснаците разполагат с огромни количества, тъй като вече сме унищожили над 3500 самолета и над 1000 танка, включително тежки, четиресеттонни.

Наредено им е да се бият до последно и ако се наложи, да се самоубият. Например при Ковно (Каунас) се случи следното: нашите войски изпратиха руски пленник в руски бункер, за да каже на руснаците там да се предадат, но, изглежда, че той е бил застрелян от намиращия се там комисар. След това целият бункер е бил взривен от собствените му обитатели. С други думи, по-скоро умират, отколкото да се предадат. Към всяка част има прикрепен комисар на ГРУ, на когото командирът трябва да се подчинява. Далече от командването си войниците са просто една разпасана сбирщина; те са абсолютно примитивни, но се сражават упорито – което, разбира се, е само по себе си опасно и твърда ще доведе до много тежки битки. Французите, белгийците и т.н. бяха разумни и се отказваха от битката, когато видяха, че тя е безсмислена, но руснаците се бият като обезумели, страхувайки се, че семействата им ще пострадат, ако се предадат.

Ако няма нищо важно за вършене, спим следобед, за да сме бодри и свежи през останалото време, защото обикновено работният ден се проточва много.

След това, около 17 часа, се събираме при шефа и той ни тълче с торта. Този, който изяде най-много, бива похвален от него! Тази кафе пауза най-често продължава до 19 часа, а често и по-дълго. След това

отиваме в столова №2 за вечеря. След нея се размотаваме наоколо, докато шефът не ни повика в кабинета си, където се провежда отново среща с кафе и сладкиши за най-приближените му... Често се чувствам толкова безполезна и излишна тук. Ако се замисля какво всъщност правя по цял ден, стряскащият отговор е: абсолютно нищо. Спим, ядем, пием и оставаме хората да ни говорят, ако ни мързи да говорим сами...

Тази сутрин шефът заяви, че ако германският войник някога е заслужавал лаври, то това е за тази кампания. Всичко върви много, много по-добре, отколкото се е надявал. Имали сме и много късмет, например, че руснаците ни посрещнаха на границата, а не ни примамиха първо дълбоко във вътрешността на страната. Това със сигурност щеше да доведе до огромни проблеми с транспорта и снабдяването. И освен това, че не успяха да унищожат двата си моста при Двинск. Вярвам, че след като окупираме Минск, настъплението ни ще се ускори. Ако сред нашите собствени редици са останали отделни комунисти, те със сигурност ще сменят убежденията, когато станат свидетели на „блажения“ живот от другата страна...“

На 30 юни обкръжаването на Минск е завършено. Група армии „Център“ е взела 290 000 военнопленници, 2300 танка и 1400 оръдия. Халдер изразява оптимизма царящ в Генералния щаб, когато на 3 юли се хвали: „Вероятно няма да е преувеличено, ако твърдя, че кампанията в Русия е спечелена за две седмици. Разбира се, това не означава, че тя е приключила“. В лично писмо от 29 юни стенографът на Йодл казва, че ОКВ са съгласни, че нещата вървят по-добре от очакваното. „С превземането на Двинск и Минск за една седмица изминахме една трета от пътя до Ленинград и Москва; с това темпо ще бъдем в двата града след още четиринайсет дни – но можем да предположим, че ще е още по-рано“. Хитлер споделя това мнение. Гледайки картата на стената в столовата, той обявява на секретарките си: „След няколко седмици ще бъдем в Москва. Тогава ще я изравня със земята и ще построя там язовир. Името Москва трябва да бъде заличено“.

През юли 1941 г. Хитлер има всички основания да вярва в победата. На 2 юли му е показан дешифриран турски доклад, в който Сталин и маршал Тимошенко признават пред чуждестранни дипломати, че вече са отписали Ленинград, Минск, Киев и дори Москва. Дешифриран доклад на американското посолство в Москва за царящото там настроение описва предпазните мерки за въздушни нападения и с тревога

отбелязва ситуацията с храните и слуховете, че руснаците вече са евакуирали златните си резерви на безопасно място.

По време на обяд с Рибентроп на 4 юли Хитлер вече разяснява плановете си за колонизиране на Русия. На следващия ден, когато руската кампания привидно е към своя край, Хитлер обяснява на същата подбрана публика по време на обяда защо е нападнал Русия без официално обявяване на война или дори без претекст за „инцидент“. „Историята никога не е питала някой за мотивите му. Защо Александър Велики е нахлул в Индия? Защо римляните водят пуническите си войни или Фридрих II – втората силезийска кампания? В историята е важен само успехът.“ Той, Хитлер, е отговорен единствено пред своя народ. „Да се пожертват стотици хиляди [войници] само заради теоретичния въпрос за отговорността [за започването на войната] би било престъпно. аз ще вляза в историята като унищожител на большевизма, независимо дали е имало граничен инцидент или не. Съди се само по резултата. Ако загубя, няма да мога да се измъкна с протоколни въпроси.“

ХИТЛЕР ИЗЧИСЛЯВА, че ще му е нужно време до август, за да събере пехотата си за атака срещу Москва. Междувременно танковите му формации могат да се разположат на север. Очевидно не е сигурен колко високо да постави самата Москва в списъка с приоритетите си; за него тя е просто географско наименование, казва той, докато Ленинград е самата цитадела на большевизма, градът, в който това зловещо верую се е появило за пръв път през 1917 г.

По това време съюзът вече е формиран: Словакия обявява война на 23 юни; Унгария и Финландия благоприлично изчакват още няколко дни, докато руските самолети не ги нападат, след което и те обявяват война.

Френското правителство от Виши прекъсва дипломатическите отношения със СССР и хиляди французи откликват на нацисткия призив да се запишат като доброволци за борба срещу большевизма: 140 летци също се записват като доброволци, сред които 20 от най-добрите френски пилоти на бомбардировачи. От Дания, Норвегия, Испания, Франция, Белгия и Хърватия идват съобщения за сформирани легиони, които да се сражават в Русия.

Хитлер нарежда тези от „германските“ страни да бъдат организирани в СС, а за останалите да се погрижи Вермахтът. Всички трябва

да се закълнат във вярност към него. Швеция и Швейцария правят изключение – „нации в отпусък“, както ги нарича Хитлер.¹

Както е предсказал, битката срещу болшевизма се оказва обединяваща за цяла Европа. През юли Хевел пише за Хитлер: „Той го предсказва: „Бях принуден да вляза в тази битка стъпка по стъпка, но Германия ще излезе от нея като най-голямата национална сила на планетата“. Той смята, че Чърчил ще падне изведнъж от власт, съвсем неочаквано. Тогава във Великобритания ще се зародят много силни антиамерикански настроения и тя ще се нареди най-отпред в редиците на Европа в борбата срещу Америка“. Хевел добавя радостно: „Той е безкрайно уверен в победата. Задачите, които стоят пред него днес, са нищо, казва той, в сравнение с тези през годините на борбата: особено след като разполагаме с най-голямата и най-добрата армия в света.“

Ватикана също показва, че „приветства войната“ с Русия. Фактът, че Чърчил е отправил предложението си за помощ към Русия още в първия ден на „Барбароса“, не изненадва Хитлер. На четири очи той се подиграва на абсурдната ситуация: „Чърчил, Сталин и Рузвелт като борци за свобода!“.

УВЕРЕН В ПОБЕДАТА, на 8 юли 1941 г. Хитлер нарежда на Браухич да не изпраща нови танкове на Източния фронт; танковете дивизии там трябва да бъдат намалени, а неизползваните екипажи да бъдат изпратени обратно в Германия за обучение на нови танкови дивизии. На 13 юли той потвърждава това в заповед на ОКВ: в допълнение към двайсетте съществуващи танкови дивизии до 1 май 1942 г. армията трябва да сформира още дванайсет за Източния фронт и двайсет и четири за други задачи.² На следващия ден Хитлер постановява, че след разгрома на Съветския съюз „Луфтвафе“ трябва да бъде разширено до колосални мащаби.

За истинските му бъдещи планове по това време имаме съвсем оскъдна информация. Изглежда, че Хитлер е предвиждал бъдеща война – може би не през неговия живот – между Новия и Стария свят. По-късно през юли, говорейки една вечер за вроденото чувство за власт на англичанина, той отбелязва: „Сигурен съм, че краят на тази война ще постави началото на едно трайно приятелство с Великобритания. Но ако искаме да живеем в мир с нея, ще трябва първо да ѝ нанесем нокаутиращ удар – британците очакват това от всеки, за да могат да го уважават“.

На 14 юли заместникът на Йешонек, който обикаля окупираните територии, записва в дневника си: „Инфраструктурата на Червената армия продължава да ни изненадва... Те са изградили огромни укрепления, повечето все още недовършени, за да пазят своя Лембергски* фланг. Само в този регион има 63 огромни летища, всяко с по две писти и всички все още незавършени. Това свидетелства за подготовката на руското нападение“. На следващия ден синът на Сталин Яков³, лейтенант в съветска танкова дивизия, е пленен близо до Витебск. Според генерала от „Луфтвафе“ Волфрам фон Рихтхофен сред „другите доказателства, че руснаците са били готови да нападнат германците“ е огромният брой артилерия и танкове, пленени при Добромисл. „Отчасти те са от танковата дивизия на Сталин-младши. Той е признал, че те са били в готовност за голяма офанзива.“ Хитлер научава, че у Яков Сталин е намерено писмо от негов приятел, в което се споменава, че преди „разходката им до Берлин“ той ще се види още веднъж със своята Анушка. Разпитите на Сталин-младши и бившия секретар на диктатора, също заловен, разкриват, че Сталин планира да използва германската интелигенция за повишаване културата на руското население; тогава Европа и Азия щели да се превърнат в непобедими бастиони на большевизма.

Хитлер е особено поразен от новите съветски бронирани бойни машини. Те изпълзват от горите като праисторически чудовища, за чието съществуване експертите му не са му споменали нищо: има танк с тегло 52 тона, чиято броня е толкова дебела, че обръща внимание само на 88-милиметровите зенитни оръдия на „Луфтвафе“; а южно от Дубно има други, тежащи 100 тона⁴. На 4 юли военният хронист на ОКВ Хелмут Грайнер уверено твърди: „Руснаците са загубили толкова много самолети и 4600 танка, че не може да са им останали още много“. До средата на юли обаче артилеристите на Хитлер са извели от строя 8000 руски танка, но продължават да идват нови. В края на юли са пленени или унищожени 12 000 танка. На 4 август, посещавайки група армии „Център“, Хитлер признава на своя командир на танковите войски генерал Гудериан: „Ако знаех, че имат толкова много танкове, щях добре да размисля, преди да нахлуя“.

На 20 юли полковник от Абвера записва с тревога: „К[анарис] току-що се е върнал от щаба на Фюрера и описва настроението там

* Лемберг е немското име на град Лвов в днешна Украйна. – Б. пр.

като много нервно, тъй като все по-ясно се вижда, че руската кампания не върви „по план“. Множат се признаците, че тази война ще доведе не толкова до очаквания вътрешен срив, колкото до активизиране на болшевизма. К. предупреждава по-специално, че се правят опити Абверът да бъде обявен за виновник за това, че не е дал достоверна информация за истинската сила и бойна мощ на руската армия. Така например се твърди, че Фюрерът е отбелязал, че ако е знаел за съществуването на свръхтежките руски танкове, не би водил тази война“. На следващия ден военният хронист на ОКВ Грайнер пише по-верително: „Вчера на обяда при Фюрера никои не говореше за това. Отначало той беше много мълчалив и замислен... След това се оживи и изнесе монолог от около час за нашите храбри и доблестни италиански съюзници и за тревогите, които те му причиняват... няма как да не се учудиш на блестящата му преценка и ясните му прозрения. Изглежда в чудесно здраве и се чувства добре, въпреки че рядко си ляга преди 5 или 6 часа сутринта“.

На 3 юли Хитлер получава от службата за радиомониторинг стенограма на първото публично изявление на Сталин след началото на „Барбароса“. Сталин вече се е съвзел от първоначалния си шок от нацисткото нападение. В речта си той нарича Хитлер и Рибентроп чучовища и канибали и заявява, че Хитлер има амбицията да върне царете и да унищожи независимите съставни републики на Съветския съюз. „Той ще ги германизира и ще ги превърне в роби на германските принцове и барони.“ Сталин призовава патриотично настроените руснаци навсякъде да унищожават всичко ценно по пътя на настъпващия Вермахт – железопътен подвижен състав, посеви, гориво и суровини. Те трябвало да сформират партизански отряди зад германските линии, които да взривяват пътища и мостове, да унищожават оръжейни складове и конвои, да издирват и изтребват врага и неговите съучастници. „Тази война с фашистка Германия не трябва да се разглежда като обикновена война.“⁵

Партизанската война дава на оперативните групи на СС нова причина за техните акции по ликвидиране, в които руските евреи все повече се разглеждат като „потенциални партизани“. На 10 юли Хитлер се обажда на Браухич, за да му каже, че е безсмислено да ангажират танкови дивизии в атаката на Киев. Той изтъква, че 35% от населението на града са евреи, така че мостовете през Днепър няма да останат непокътнати.

Има и друго, което дава повод за грижи на Хитлер: огромната разпръсната градска инфраструктура на Ленинград и Москва създава условия за смъртоносни капани, ако в нея навлязат неговите скъпоценни танкове. Затова в крайна сметка той решава, че двата града трябва да бъдат унищожени с бомбардировачи и чрез масов глад. Два дни след речта на Сталин по радиото Хитлер казва на личните си сътрудници, че Москва ще „изчезне от лицето на Земята“. На 8 юли той обяснява на Браухич и Халгер, че разрушаването ѝ е необходимо, за да се прогони населението, което иначе ще трябва да се изхранва през предстоящата зима. Той нарежда на „Луфтвафе“ да разруши Москва с терористични бомбардировки.

Емоционално обаче Хитлер е далеч по-увлечен в унищожаването на Ленинград. На 16 юли Борман отбелязва: „За района на Ленинград претендират финландците. Фюрерът иска да изравни Ленинград със земята – тогава ще го даде на финландците“. На 21 юли Хитлер посещава щаба на Лееб на Северния фронт. В бойния дневник на армейската група е записано: „Фюрерът подчерта, че очаква ожесточена вражеска отбрана на юг от Ленинград, тъй като руските лидери напълно осъзнават, че през последните 24 години Ленинград е бил представян пред народа като витрината на революцията и че предвид славянския манталитет, вече засегнат от досегашните боеве, загубата на Ленинград може да доведе до пълен крах“. Що се отнася до факта, че тази концентрация срещу Ленинград би оставила само пехотни армии за атаката на Москва, „Фюрерът не се притеснява от това, тъй като за него Москва е само географска цел“.

Това е стратегическо решение, което среща сериозен отпор от Генералния щаб. На 28 юли Халгер пише раздразнено в лично писмо: „Той отново си играе на военачалник и ни занимава с такива абсурдни идеи, като рискува всичко, което нашите прекрасни операции досега са спечелили. За разлика от французите руснаците няма просто да избягат, когато бъдат тактически победени; те трябва да бъдат избивани един по един в бластисти и гористи местности; всичко това отнема време, а неговите нерви няма да издържат. Сега всеки втори ден ми се налага да ходя при него. Часове наред слушам глупости, а резултатът е, че има само един човек, който разбира как се води война...“.

На 14 юли Хитлер казва на посланик Ошима: „Няма да се главоzymaваме, докато продължаваме настъплението; няма да напредваме пове-